
İşte Öyle Bir Şey: DaRbe'tül Arz

Darbe Günlüğü

Songül Korkmaz

Rüya görmeyi unutmuşluğumu kabullenmişken korkunç bir telaş uyandırdı beni o kara geceye

Y oksul bir çocuğun yüreğine yapışmış sessiz bir dua gibi iliştim yine köşeme. Açtım bilgisayarımı, döktüm içimi. Ben anlattım o dinledi, o yazdı ben efkârlandım. Bir şeyleri uzun uzun anlatmaktan sıkılan, buna rağmen yazar olmak isteyen saçma kişiliğimle vurdum yine mısralarımın boynunu. Saçlarımda savurduğum sayfalarım bu kez pek dertli dokundum. Yetenek taraması yapar gibi gelişine yazıp, bir geçmişten kaçarcasına tekrar tekrar okumadım yazdıklarımı. O yüzden silmeden, hüznüm dinmeden sıraladım tüm birikmişimi.

İçim çokça sıkılmış, yüreğim hayatım kadar sade bir kahvenin telvesi gibi kabarmış, günlüklerimin de artık tek cümleye sığmadığını fark ettiğim dolu günlerden biriydi. Ne yazsam, nasıl yazsam da kendime terapi yapsam diye düşündüm durdum uzunca. Çünkü ben de Sait Faik gibi yazmasam delirecektim, biliyordum.

Mürekkepten demini, ruhumdan da gamını almış kalemimle duygularımın var olma çabasını mısralarımla destekledim. Uzun uzun kararttım hecelerimi. Öyle dertliydim ki bir enstrüman olsam sevdalı bir Anadolu gencinin elinde dertli bir bağlama olurdu sanırım. Hele ki bam telimin acıyla kasıldığı şu günlerde.

15 Temmuz Cuma : Bedenim mi aklım mı yorgun ikileminde erken uyuyakaldığım günlerin en acısıydı. Rüya görmeyi unutmuşluğumu kabullenmişken korkunç bir telaş uyandırdı beni o kara geceye. Su içmeye kalkmış yeğenim korkusu yüzüne dağılmış bir vaziyette geldi yanıma. Bir şeylerin yolunda gitmediğini ağzında geveleyip durdu. Karanlığa uyandığı gecesinde kana kana su içmek varken bilmiyordu ki beni kanatmıştı en derinimden. Gece saat 00.30, hangi güne ait olduğu bilinmeyen bir selâ. Yatsıyı mı kaçırdık telaşıyla gece ölene üzölmek arasında yüreğim ve bedenim aynı oranda zıpladı yatağımdan. Sadece kafamı değil hüznümü de gömdüğüm yastığımın altına attım hemen elimi. Gelen bir mesaj o an bile “bu ne yalnızlık teallam” dedirtse de ben mahalle yansa süslü makyaj derdine düşürmüş atasözündeki malum kişi olmak adına çok takılmadım oraya. Üstüme gelen duvarlardan daha soğuk bir mesaj,

Aysun: -Darbe var!

- Eeee?

Nerde benim aile fertlerim diye kaygılanırken taze bıyıklarını sevdiğim ergen yeğenim yine dikildi karşıma. Bir yandan gece gece uyusana çocuk diye öfkemi yüzüme dağıtmışken, bir yandan da kalabalık olur iyidir diye yanımda tuttuğum bizim evlat, aklına gelen tüm soruları kafamda teller birbirine değmeden ve ben henüz aydınlanmadan suratıma kustu. Allah belanı versin internet, sana ihtiyacım var Facebook, şifre neydi be Instagram? Vakit gece, babaanne teheccüdde, umutlar uyuyor.

En korktuğum roman senaryosu gibi hayatım daha fazla ne kadar kötü olabilir ki diye uykuya dalmışken en kötüsüne uyanmak. Gregor Samsa gibi hissetmek, gizin içinde saklanana ulaşmak. Bir şey yok telkinleriyle yeğenimi yatırdım önce, sonra iletişimsizliğimin merakında gözlerimden erimeye başladım. Vav pozisyonunda yatağıma uzanıp gözlerimin ferini telefonuma kurban ederek öylece uyuyakaldım.

Sabahlar yanılığlarda çok çabuk olmuşken yaşananları yüzüme kusan sorularla tekrar tekrar karşılaştım: “Songül teyze darbe varmış , darbe ne demek?” “İmmm şey. İşine bak çocuğum” Evet ben bir öğretmenim ve ilk kez bir çocuğu geçiştirmenin çaresizliği ile soru(n)lardan kurtulmuşluk arasında derin bir oh çektim. Ailede darbeyi görmeyen bir ben bir de o, sübyanken tutup ona darbeyi anlata-mazdım tabi ki. Vakti zamanında darbe var diye sevdiceğine mektubunu atamamışlardan dinlemek varken sorma bana bir şey çocuk! Masumiyetimin eceli olma, bırak bende bilmeyeyim etrafıca.

Kahvaltı da neymiş, kütüphane yasak Songül, evde bayrak var mıydı? Kafamda dönen bu alakasız cümleleri tarihime taşıdı takvimler. Evet ben de bir gün bu olanları anlatacaktım çocuklarıma hem de ilk ağızdan.

Açıklamalar, telaşlar, haberler, habersizler, ölenler, kaçanlar, susanlar, boş konuşanlar... İlgililerin bilgisiz, bilgililerin ilgisiz olduğu gerçeğini yüzüme çarpan konuşmalara şahit olduğça duyduklarım içimi kasıp kavurdu. Ve nihayet aklına gelmiştim birilerinin. Çalan bir telefon, “Aman ağzını açma sen” diye tembihleyen asi ruhumun haberdarı bir ana, darbe neydi diye hâlâ peşimde dolanan bir küçük yeğen. Darbe neydi, darbe emekti selvi boylum sende bunu böyle bil!

Ve ben o gün ve sonrasında telefonları kapattıkça cehaletin üniversite ile giderilmediğini bir kez daha anladım.

16 Temmuz: Bugün dinlediğim 12. sela, sayısızca konuşma, fütursuzca eleştiriler, kahramanca paylaşımlar, darbe var aç kalırım korkusuyla hanelere doldurulan ekmekler...

18 Temmuz: Neyi savunduklarını bilmeyenlerle niye savunduklarını açıklayamayanlar. Yasaklanan yolculuklar, suçlularla suçlananlar arası vicdani sorgulamalar. Sıradaki sela benim KPSS peşinde ölmüş umutlarıma gelsin be.

19 Temmuz: Saçma sapan köşe yazıları , başkasına dağıtmaktan kendine kalmayan fukara akılları, internet beleş gibi admin paylaşımları. Falan filan gözü yaman hocam keşke ben oradayken de bu

kadar aktif olsaydın. Ya sen ensede çıkan sivilce kılıklı öğrenci; keşke şu gündem kadar dersi takip etseydin de bir puan vermedi diye anamı babamı anmasaydın küfürlerinde.

22 Temmuz: Vatanını en çok seven görevini en iyi yapandır! 24 temmuz: Hiçbirimiz masum değiliz ama hepimiz suçsuzuz. Keşke tüm bunlar başımıza gelmeseydi. Yüreğimin bi tarafı olanlardan dolayı yangın yeri iken diğeri felaketten kurtulmanın çığlıklarını atıyor. Bir yandan ülkeye bir şey olsa yine de genci yaşlısı cepheye gider deyip rahat-larken bir yandan da hak etmedik üzüntüsü mideme kramplar dolduruyor. Klavye kahramanlığı yapıp milleti birbirine kırdıranlar, tek kitap okumadan karşıdakine yenilmemek pahasına cümleleri ardınca dizen kör kütük cahiller, her şeyi yalanlayanlar, ortalığı karıştıranlar, vatan satanlar, narsist takılanlar... Siz aynı cehennemim yolcu-sunuz. Ama siz eşinin kamyonu ile meydanlara inenler, kişilerin değil de olayların peşine düşenler, askere polise hizmet edenler, tankın içinden kardeşim deyip askerini çıkaran canım polisler...

26 Temmuz: Vaktin birinde malum ablalardan biri yurda mablube getirmişti, öğrencilik ya yedik bizde. Beni de alırlar mı içeri? Almayın ya eti azdı zaten, hem beğenmedim de. Eğer eskisi gibi evlerde malum kişinin kitapları aranırsa benim eve gelsinler. Bunca KPSS kitabı üstlerine devrilir de belki tanktan tüfekten daha etkili silahlar olduğunu anlarlar. Biz Şinasi okuduk, Erdem Beyazıt dinle-dik, meydanlarda Halide Edip olup, Mehmet Akif’le vatani sevdik beyim. Kimin kılıcı bizim kalemimizden keskin olacakmış şaşarım.

27 Temmuz: Çalışıyorum, O'HALDE atanmalıyım!
 29 Temmuz: O mu, bu mu, şu mu, sesimi duyan yok mu? Allah'ım sen duy sesimi. Memleketin her köşesi parsellenmesin diye sabaha kadar halkımıza emanetken biz de sana emanetiz Rabb'im. Sen şüphesiz ki doğruyu, gerçeği, haklıyı görensın. Suçlu kimse sen çıkarına ve niyetine göre yargıla onu. Hepsinin yaptıklarını yarına bırak ama yanına bırakma. 86 yaşında evinde uyumak varken elinde bayrağı sokaklara düşen amcaların hatırına, aklar düşmüş saçlarından hayata tutunan nenelerin hatırına, Allah'ın bizden umudunu kesmeyip her gün başka bir güzelliği ile aramıza yolladığı melek bebelerin hatırına, dün evlenen, bugün atanan tüm gençlerin hatırına bizi düşmana yenik koma. Vatan namustur, şereftir sen bizi onursuz bırakma Allah'ım. Bakın Allah'ın Elçisi (O'na selam olsun) ne diyor: "Vallahi sen bana Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı, Allah'ın katında en sevgili olanısın."

Bana senden daha sevgili, daha güzel (yurt) vatan yoktur. Çıkarılmaya zorlanmamış olsaydım, senden asla ayrılmaz, senden başka yerde vatan (yurt) ve yuva tutmazdım." (Suruç, Peygamberimizin hayatı, 1/128)

Allah'ın Elçisi bu sözleri, Mekke'den göçe zorlandığında, Hezeve denen yerde devesini durdurarak ve ayrılmak zorunda kaldığı topraklara hüznle bakarak söylüyor.

Ve şunu ekliyor:

"Vatan sevgisi imandandır."

30 Temmuz: Öğretmenler görevden alınmışmış da muşmuşmuş. İşsiz olmanın en güzel yanı işten atılır mıyım korkusunun olmaması azizim.

Ne kadar dümdüz bir vatandaşım. Dümdük hee dümdük!

Hani ıssız bir yoldan geçerken, hani bir korku duyar da insan. Hani bir şarkı söyler içinden, işte öyle bir şey.

